

Arrest

nr. 159 305 van 23 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 17 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 juni 2015 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WOLSEY, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 juni 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor 3 jaar, op grond van de volgende motivering:

“Aan de heer :

[...]

nationaliteit: Kameroen

In voorkomend geval ALIAS:...

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 18/06/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor winkeldiefstal, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. Hij werd heden op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal door de politie van Westkust. PV. VU.12L36189/2015.

Bovendien heeft hij geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 12/05/2015.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

X voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of

X een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor winkeldiefstal, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. Hij werd heden op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal door de politie van Westkust. PV. VU.12L36189/2015.

Betrokkene is in België aangekomen op 20/08/2012. Hij heeft een asielaanvraag ingediend op 20/08/2012.

Deze aanvraag werd afgesloten op 12/05/2015 met een negatieve beslissing van DVZ.

Bovendien heeft betrokkene nooit gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 12/05/2015.

De familiale eenheid komt niet in het gedrang vermits het kind van betrokkene (...) hem kan volgen naar het land van herkomst.

Redenen waarom hem een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd. “

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel luidt als volgt:

« PREMIER MOYEN

Pris de la violation de l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, de l'article 5 de la Directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les Etats membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier, des articles 74/11 et 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes

administratifs, de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, des principes généraux de bonne administration, notamment de son principe de préparation avec soin d'une décision administrative, de l'absence, de l'erreur, de l'insuffisance ou de la contrariété dans les causes et/ou les motifs, de l'erreur manifeste d'appréciation :

1.

La partie défenderesse a pris à l'encontre de la partie requérante une interdiction d'entrée dont la durée est fixée à trois ans.

2.

L'article 74/11, § 1er, alinéa 2, de la loi précitée du 15 décembre 1980, qui constitue le fondement légal de l'interdiction d'entrée, prévoit les deux cas dans lesquels la décision d'éloignement est assortie d'une telle interdiction d'entrée :

1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;

2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.

L'article 74/11, §1er, alinéa 1er, de la loi précitée impose à la partie défenderesse une obligation de motivation particulière à cet égard : la durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

L'article 74/13 de la loi précitée du 15 décembre 1980 stipule que lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. La jurisprudence rappelle que la partie défenderesse a l'obligation de prendre l'ensemble des éléments pertinents de la cause avant de prendre sa décision d'éloignement (CCE, 30 novembre 2012, n° 92.257).

3.

En l'espèce, l'interdiction d'entrée est motivée par deux circonstances. La première est qu'il existerait un risque de nouvelle atteinte à l'ordre public, le requérant ayant fait l'objet d'un PV de flagrant délit de vol à l'étalage ; la seconde est que le requérant n'a réservé aucune suite à l'ordre de quitter le territoire qui lui a été notifié le 12 mai 2015 à son encontre.

Or, il ressort du dossier administratif qu'aucun ordre de quitter le territoire n'a été notifié le 12 mai 2015.

Certes, l'arrêt du Conseil du Contentieux des Etrangers du 11 mai 2015 lui a été notifié à cette date, mais cette décision judiciaire n'emporte par elle-même aucune obligation de quitter le territoire.

La motivation de l'acte attaqué apparaît dès lors incorrecte et, partant, entachée d'irrégularité sous cet angle.

4.

La durée de trois ans, quant à elle, est motivée par les mêmes deux circonstances ainsi que par la considération suivant laquelle l'unité familiale ne sera pas compromise car l'enfant du requérant pourra le suivre dans son pays d'origine.

Cette motivation de la durée de ladite interdiction, par les seules références au risque de nouvelle atteinte à l'ordre public, au maintien du requérant sur le territoire et à l'absence de risque de rupture de l'unité familiale, ne paraît pas suffisante ni adéquate.

La durée de trois ans n'est en tant que telle pas motivée. Si l'article 74/11, § 1er, alinéa 4, prévoit certes que la décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de trois ans, il s'agit là d'une durée maximale.

La partie défenderesse reste tenue de justifier in casu pourquoi elle a estimé fixer la durée de l'interdiction d'entrée à laquelle est assortie la mesure d'éloignement prise à l'encontre du requérant à la durée maximale, plutôt que par exemple une année ou deux années.

En conclusion, l'interdiction d'entrée n'est pas motivée de façon pertinente ni adéquate. La partie requérante estime que l'ensemble des dispositions légales visées au moyen sont violées.

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt:

"De verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het eerste middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikel 8 EVRM en artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregels naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt

de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan een inreisverbod (bijlage 13sexies) werd betekend en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Verweerder wijst erop dat een inreisverbod werd uitgevaardigd op grond van art. 74/11, §1, tweede lid van de wet, bepaling die luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In de bestreden beslissing wordt een inreisverbod opgelegd van drie jaar, en dit in toepassing van art. 74/11, § 1, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, waarbij wordt gewezen op het feit dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, alsook dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor winkeldiefstal, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. Hij werd heden op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal door de politie van Westkust PV.VU.12L36189/2015.

Bovendien heeft hij geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 12/05/2015.

Reden waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke reden de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft besloten dat aan de verzoekende partij een inreisverbod moest betekend worden, waarbij onmiskenbaar rekening is gehouden met de specifieke situatie van de verzoekende partij.

De verzoekende partij levert in haar eerste middel uitsluitend kritiek op het feit dat in de bestreden beslissing verwezen wordt naar een bevel dat niet zou bestaan. De verzoekende partij houdt voor dat geen bevel om het grondgebied te verlaten aan haar betekend werd op 12.05.2015.

In antwoord op de verzoekende partij haar kritiek merkt verweerder op dat de bestreden beslissing inderdaad behept is met een materiële vergissing, waar melding gemaakt wordt van een op 12.05.2015 betekend bevel om het grondgebied te verlaten. Zulks doet evenwel op generlei wijze afbreuk aan de vaststelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging dat de verzoekende partij wel degelijk heeft nagelaten gevolg te geven aan de op haar rustende terugkeerverplichting, overeenkomstig artikel 74/11, §1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat op 04.12.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies) aan de verzoekende partij werd afgegeven, waaraan de verzoekende partij onbetwistbaar geen gevolg gegeven heeft. De motivering van de bestreden beslissing blijft aldus intact, waar door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging werd vastgesteld dat door de verzoekende partij een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Verweerder laat gelden dat er in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris geen sprake is van een discretionaire bevoegdheid of een loutere mogelijkheid om in onderhavig geval een beslissing tot inreisverbod te nemen.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

“De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn).” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markerings toegevoegd)

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

“Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd.

Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren.

Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., onderlijning toegevoegd)

Zie ook:

“Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen.” (RvV nr. 123.427 dd. 30.04.2014)

Het loutere feit dat artikel 74/11, §2 van de Vreemdelingenwet voorziet dat “De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen”, doet geen afbreuk aan het feit dat uit de bewoordingen van artikel 74/11, §2 van de Vreemdelingenwet, alsook uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat een beslissing tot verwijdering in de welomschreven gevallen gepaard gaat met een inreisverbod.

Gelet op het feit dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat door de verzoekende partij werd nagelaten gevolg te geven aan de op haar rustende terugkeerverplichting vermocht de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging derhalve niet anders dan een inreisverbod (bijlage 13sexies) te betekenen.

Zelfs indien de kritiek van verzoekende partij nopens het niet uitgevoerde bevel terecht zou zijn, dient te worden vastgesteld dat de overige motieven de aangevochten beslissing voldoende ondersteunen.

Inderdaad moet benadrukt worden dat de bestreden beslissing tevens gesteund is op de vaststelling dat aan de verzoekende partij bij het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dd. 18.06.2015 geen termijn voor vrijwillig vertrek meer is toegestaan, zodat in toepassing van artikel 74/11, §1, 1° van de Vreemdelingenwet eveneens terecht tot een inreisverbod (bijlage 13sexies) werd besloten.

De kritiek van de verzoekende partij in haar eerste middel heeft bijgevolg uitsluitend betrekking op een niet-determinerend motief.

De verzoekende partij haar kritiek daarop is dan ook niet dienend, want is, zelfs indien gegrond, geenszins van aard om tot de nietigverklaring te kunnen leiden, gelet op het voorhanden zijn van andere motieven die de gewezen beslissing zelfstandig kunnen onderbouwen (cf. R.v.St. nr. 45.538, 29.12.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.).

In haar eerste middel levert de verzoekende partij nog kritiek op de motivering van de duur van het opgelegde inreisverbod. De verzoekende partij acht de motivering van de bestreden beslissing dienaangaande niet afdoende.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen voor wat betreft de opgelegde duur van drie jaar inreisverbod:

“gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor winkeldiefstal, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. Hij werd heden op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal door de politie van Westkust PV.VU.12L36189/2015.

Betrokkene is in België aangekomen op 20/08/2012. Hij heeft een asielaanvraag ingediend op 20/08/2012. Deze aanvraag werd afgesloten op 12/05/2015 met een negatieve beslissing van DVZ.

Bovendien heeft hij geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 12/05/2015.

De familiale eenheid komt niet in het gedrang vermits het kind van betrokkene (Nkuete Eboa Lauren) hem kan volgen naar het land van herkomst.”

Verweerder laat gelden dat uit voormelde motieven afdoende blijkt om welke reden de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging specifiek heeft geoordeeld dat een inreisverbod van drie jaar moest opgelegd worden, met name:

- omdat voor het vrijwillig vertrek geen termijn meer was toegestaan ;
- omdat bovendien werd vastgesteld dat de verzoekende partij nooit gevolg gegeven heeft aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ;
- omdat het minderjarige kind van de verzoekende partij haar kan volgen naar het land van herkomst en er aldus van een verbreking van de gezinsband geen sprake kan zijn.

Gelet op voormelde elementen kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging zich zou beperkt hebben tot een loutere vermelding van de toepasselijke bepaling van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Er werd bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk op zorgvuldige wijze rekening gehouden met de specifieke situatie van de verzoekende partij. Zulks kan niet dienstig betwist worden. In casu wordt duidelijk uiteengezet om welke redenen de gemachtigde van de staatssecretaris een inreisverbod van drie jaar heeft opgelegd aan de verzoekende partij.

Verweerder benadrukt dat de formele motiveringsplicht allerm minst impliceert dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging tevens moet worden uiteengezet om welke reden een bepaalde andere termijn niet werd weerhouden voor wat betreft de duur van het inreisverbod. Het volstaat wel degelijk dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris de redenen uiteengezet worden waarom een inreisverbod voor de duur van drie jaar opgelegd werd.

Verweerder herhaalt dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de gegeven omtsandigheden geheel terecht besloot dat een inreisverbod aan de verzoekende partij moest worden opgelegd.

Verweerder laat nog gelden dat artikel 74/11, § 1 Vreemdelingenwet nergens voorziet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris steeds zou dienen te motiveren inzake alle specifieke elementen

die blijken uit het administratief dossier. Het volstaat dat blijkt dat rekening werd gehouden met de ter kennis gebrachte, specifieke omstandigheden van elk geval, hetgeen in casu niet ter discussie kan staan.

Verweerder verwijst naar rechtspraak in die zin:

“4.3.2.3. Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de motivering die ten grondslag ligt aan het inreisverbod voor drie jaar dat hem wordt opgelegd omdat hij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. Verzoeker geeft aan dat niet wordt verduidelijkt waarom er direct voor wordt gekozen om de maximale termijn van drie jaar op te leggen zonder enig onderzoek naar de specifieke omstandigheden. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering niet betwist waarbij wordt vastgesteld dat niet is voldaan aan de terugkeerverplichting. De Raad merkt verder op dat verzoeker volledig in gebreke blijft om enig gegeven betreffende zijn concrete situatie te duiden dat ten onrechte door verweerder niet mee in rekening zou zijn gebracht bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en dat van aard is aan te tonen dat in zijn situatie het als kennelijk onredelijk dient te worden beschouwd waar verweerder opteert voor de maximale termijn van drie jaar. Verzoeker duidt op geen enkele manier waarom het opgelegde inreisverbod in zijn concrete situatie als disproportioneel dient te worden beschouwd. Een algemene stelling in deze zin kan niet volstaan. In deze zin blijkt ook niet het belang dat verzoeker heeft bij dit middel. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond. Gelet op hetgeen voorafgaat en het gegeven dat artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet – dat bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval – als dusdanig ook geen uitdrukkelijke motiveringsplicht oplegt, kan evenmin een schending van de formele motiveringsplicht worden aangenomen. Er blijkt – los van het gegeven dat arresten van de Raad geen precedentenwerking hebben – ook niet dat de thans voorliggende feiten gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot het arrest van de Raad waaruit verzoeker citeert.” (R.v.V. nr. 113 381 dd. 06.11.2013, <http://www.rvv-cce.be>).

Zie ook:

“Voorts wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit nadeel aan haar eigen gedragingen te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel.” (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

En:

“Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, is de Raad van oordeel dat het opgelegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat ‘niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan’, hetgeen betekent dat de verzoeker een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals voorzien in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

En:

De Raad stelt vast dat verzoeker niet verduidelijkt met welke specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. Ook hier moet worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om uit het summier betoog van de verzoeker de concrete elementen te distilleren waarmee geen rekening gehouden zou zijn. Door louter algemeen te stellen dat geen onderzoek werd gedaan noch gemotiveerd werd omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op zijn individuele situatie, slaagt verzoeker er niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. (R.v.V. nr. 99.256 dd. 19.03.2013)

De verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing onredelijk of onzorgvuldig zou zijn genomen. Het loutere feit dat aan de verzoekende partij een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd, impliceert immers geenszins dat geen rekening zou zijn gehouden met haar specifieke situatie.

Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de opgelegde termijn van het inreisverbod, volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat een inreisverbod van drie jaar diende te worden betekend.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.1.3. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij een amalgaam van geschonden geachte rechtsregels- en beginselen opwerpt, maar dat zij vele van die vermeende schendingen op geen enkele wijze toelicht. Hierna worden dan ook enkel de in concreto toegelichte middelonderdelen besproken. De overige middelonderdelen zijn onontvankelijk.

2.1.4. In de mate dat de verzoekende partij een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opwerpt, moet erop worden gewezen dat deze bepaling betrekking heeft op verwijderingsbeslissingen; het thans bestreden inreisverbod is geen dergelijke beslissing, zodat het middel niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.1.5. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

In casu werd aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd omdat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan én omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

Uit het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 juni 2015, waarmee het thans bestreden inreisverbod gepaard gaat maar dat niet werd aangevochten, blijkt inderdaad dat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Deze vaststelling op zich volstaat opdat de verwerende partij een inreisverbod kan opleggen met een duur van maximum drie jaar. In die zin is de verwijzing naar het feit dat de verzoekende partij geen gevolg zou hebben gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten van 12 mei 2015 een overtoollig motief, zodat het desgevallend gegrond bevinden van een grief dienaangaande niet kan leiden tot een andere beslissing en de verzoekende partij er geen belang bij heeft voor zover zij het euvel wil aangrijpen om het opleggen an sich van het inreisverbod in vraag te stellen.

Verder moet worden vastgesteld dat de verwerende partij erkent dat de aangevochten akte is behept met een materiële vergissing waar melding wordt gemaakt van een op 12 mei 2015 betekend bevel om het grondgebied te verlaten, maar dat zij daaraan toevoegt dat op 4 december 2014 een bevel werd afgeleverd, waaraan de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven zodat de verzoekende partij wel degelijk heeft verzuimd te voldoen aan haar terugkeerverplichting. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat in hoofde van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen dat haar werd betekend per aangetekende zending van 5 december 2014, maar nooit bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd aangevochten en derhalve definitief is. In de mate dat de verzoekende partij dus verwijst naar het feit dat er geen bevel is van 12 mei 2015 –hetgeen kan worden bijgetreden- doet dit geen afbreuk aan het feit dat zij, niettegenstaande het feit dat zij in kennis was gesteld van de nota van de verwerende partij, ter zitting niet heeft betwist dat zij geen gevolg heeft

gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten –weze het dat van 4 december 2014 . Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat, voor wat betreft het bepalen van de duur van het inreisverbod, in casu van drie jaar, het gegeven dat zij niet is teruggekeerd, niet mocht worden betrokken.

Nog wat de duur van het inreisverbod betreft, betoogt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd. Zij betoogt dat de duur van drie jaar een maximale termijn is, en dat de verwerende partij ertoe gehouden is om aan te geven waarom zij de mening is toegedaan dat een termijn van drie maanden nodig is en niet een termijn van één of twee jaar. Zij voert hiermee de schending aan van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens)

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert inderdaad niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900).

In de bestreden beslissing staat het volgende:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

X voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of

X een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor winkeldiefstal, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde. Hij werd heden op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal door de politie van Westkust. PV. VU.12L36189/2015.

Betrokkene is in België aangekomen op 20/08/2012. Hij heeft een asielaanvraag ingediend op 20/08/2012.

Deze aanvraag werd afgesloten op 12/05/2015 met een negatieve beslissing van DVZ.

Bovendien heeft betrokkene nooit gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 12/05/2015.

De familiale eenheid komt niet in het gedrang vermits het kind van betrokkene (...) hem kan volgen naar het land van herkomst.

Redenen waarom hem een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.”

De verwerende partij heeft dus wel degelijk rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval, minstens toont de verzoekende partij niet aan met welke omstandigheden ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Het bestuur moet niet motiveren om welke reden eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn, maar moet de verzoekende partij inzicht geven en er blijk van geven dat de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar

beslissing is kunnen komen. In casu is hieraan voldaan. De verwerende partij moest dan ook niet de motieven van de motieven gaan uiteenzetten. Een schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11, §1, eerste lid is niet aangetoond.

In de mate dat de verzoekende partij wijst op de discretionaire bevoegdheid die de verwerende partij ter zake heeft, terwijl in de bestreden beslissing automatisch toepassing zou worden gemaakt van de maximumtermijn van drie jaar, komt het aan haar toe om met concrete argumenten aan te tonen dat het opleggen van de termijn van drie jaar in de gegeven omstandigheden en in het licht van de motivering desbetreffend in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Zij blijft daartoe volledig in gebreke.

2.1.6. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. Het tweede middel luidt als volgt:

“Pris de la violation de l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, de l'article 5 de la Directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les Etats membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier, de la violation des articles 41, 47 et 48 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union Européenne qui garantissent le droit à une bonne administration, du principe général du droit de l'Union qui consacre les droits de la défense et le droit à être entendu, du respect des droits de la défense ainsi que du droit à un procès équitable dans le cadre de toute procédure juridictionnelle, du principe général de bonne administration audi alteram partem, des article 62 et 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, de la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs, de l'insuffisance ou de la contrariété dans les causes et/ou les motifs et de l'erreur manifeste d'appréciation :

5.

L'article 6 de la directive 2004/ 115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier prévoit les cas dans lesquels une décision de retour peut être prise à l'encontre d'un ressortissant de pays tiers en séjour irrégulier.

En droit belge, l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 énumèrent les cas dans lesquels une décision d'entrée peut être prise à l'encontre d'un ressortissant de pays tiers en séjour irrégulier.

6.

Dans l'ordre juridique belge, le droit à être entendu découle du principe général de bonne administration (c'est le principe audi alteram partem).

Dans son arrêt du 19 février 2015 n° 230.257, le Conseil d'Etat a rappelé que :

« Ce droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts. La règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Le droit à être entendu avant l'adoption d'une telle décision doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, points 36, 37 et 59). »

7.

Dans l'ordre juridique européen, le droit à être entendu est tout d'abord consacré par l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne. Deux arrêts de la Cour de Justice de l'Union européenne, les arrêts M.M. c. Irlande du 22 novembre 2012 et M.G. et R.N. c. Pays-Bas du 10 septembre 2013, ont affirmé que « ce droit fondamental est applicable dans les relations entre les Etats membres et leurs administrés lorsque ceux-ci mettent en oeuvre le droit de l'Union » (S. JANSSENS et P. ROBERT, « Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belge et européenne », RDE, 2013, p. 379.).

Plus précisément, la Cour a estimé que le droit d'être entendu avait un champ d'application général (CJUE, M. M. / Ireland, 22 novembre 2012, § 84) et devait « s'appliquer à toute procédure susceptible d'aboutir à un acte faisant grief » (CJUE, M. M. / Ireland, 22 novembre 2012, § 85), quand bien même la réglementation en cause ne le prévoyait pas expressément (CJUE, M. M. / Ireland, 22 novembre 2012, § 86).

La Cour a également rappelé que les Etats membres étaient tenus d'interpréter leur droit national d'une manière conforme au droit européen, mais également de veiller à ne pas se fonder sur une interprétation qui serait contraire aux droits fondamentaux ou aux principes généraux du droit de l'Union (CJUE, 21 décembre 2011, N. S. e.a., non encore publié au Recueil, § 77 ; CJUE, M. M. / Ireland, 22 novembre 2012, § 93).

Pour la Cour de justice de l'Union européenne, le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacrés par un principe général du droit de l'Union européenne (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjilida, point 34).

8.

L'article 5 de la directive 2004/ 115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier prévoit que lors de la prise d'une décision de retour, les Etats tiennent dûment compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné.

L'article 74/13 de la loi précitée du 15 décembre 1980 stipule que lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné.

La jurisprudence rappelle que la partie défenderesse a l'obligation de prendre l'ensemble des éléments pertinents de la cause avant de prendre sa décision d'éloignement (CCE, 30 novembre 2012, n° 92.257).

9.

Eu égard à la finalité précitée du droit à être entendu, la partie défenderesse a l'obligation de chercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause. Il lui appartient en effet d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que la partie défenderesse lui interdise l'entrée pour trois ans, notamment au regard des éléments visés par l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980. Seule une telle invitation offre, par ailleurs, une possibilité effective et utile à l'étranger de faire valoir son point de vue.

N'ayant pas été invité à être entendu par la partie défenderesse, le requérant a été privé de la possibilité effective et utile de faire valoir des éléments décisifs ayant trait à sa vie privée et familiale ou à l'intérêt primordial de sa fille mineure (par exemple l'intérêt pour cette enfant âgée de six ans de poursuivre sa scolarité entamée en Belgique il y a plus de trois ans) ainsi que son point de vue sur le principe et la durée de l'interdiction d'entrée lui imposée.

L'acte attaqué méconnaît dès lors l'ensemble des dispositions légales et principes visés au second moyen. »

2.2.2. In eerste instantie moet worden verwezen naar hetgeen reeds sub 2.1.3 en 2.1.4 werd gesteld.

2.2.3. Artikel 41, lid 2, van het Handvest bepaalt dat het recht op behoorlijk bestuur, met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pten 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67)

Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45)

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt

genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 49).

Echter, luidens vaste rechtspraak van het Hof, leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een inreisverbod, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een inreisverbod met een duur van drie jaar hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De verzoekende partij verwijst in eerste instantie naar de elementen opgesomd in artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115. Er moet op worden gewezen dat deze bepaling geen uitstaans heeft met het thans aangevochten inreisverbod, doch betrekking heeft op het non-refoulementbeginsel, zodat ze alleen al om die reden niet dienstig kan worden ingeroepen. Ook de elementen die zijn opgesomd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet hebben geen betrekking op een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, maar op een besluit tot verwijdering, dat niet wordt aangevochten met het huidige verzoekschrift.

De verzoekende partij voert aan dat haar de mogelijkheid werd ontzegd om elementen met betrekking tot haar privéleven, haar familiaal leven en het hoger belang van haar minderjarig kind (in het bijzonder het belang dat zij erbij zou hebben dat haar kind van zes de scholing zou kunnen verderzetten in België) naar voor te brengen.

Wat betreft de verwijzing naar elementen die betrekking hebben op haar privéleven en haar familiaal leven stelt de Raad vast dat de verwerende partij zich overgeeft aan een vaagheid en veralgemening, zonder meer, zodat niet kan worden gesteld dat er concrete argumenten voorliggen die erop zouden kunnen wijzen dat ze de bestreden beslissing zouden hebben kunnen beïnvloeden. Eenzelfde vaststelling dringt zich op voor wat betreft de verwijzing naar haar kind van zes jaar : vooreerst moet dienaangaande worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat “de familiale eenheid niet in het gedrang [komt] vermits het kind van betrokkene (...) hem kan volgen naar het land van herkomst”. Ook hier is de verwijzing naar het schoollopen van het kind té algemeen en vaag om aan te nemen dat het een reden zou zijn om de beslissing te beïnvloeden: de verwerende partij heeft er namelijk blijk van gegeven dat zij op de hoogte was van het bestaan kind van de verzoekende partij en dat zij dit gegeven heeft betrokken bij de totstandkoming van de bestreden beslissing. Het vage, niet geconcretiseerde argument dat de verzoekende partij bijbrengt kan worden betrokken op alle kinderen van dezelfde leeftijd, zodat het niet wijst op een bijzonderheid waarmee de verwerende partij mogelijks geen rekening zou hebben gehouden bij de beoordeling die ze heeft gemaakt en die de beslissing in een andere richting zou kunnen hebben gestuurd.

2.2.4. Het tweede middel kan derhalve niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot

nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS